

Σάμ. ἀποκαῆς Πελοπ. ἵποκαῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-
νίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό καῆς.

1) Κυριολ. εὐθύς μετὰ προηγουμένην ὀπτησιν ἄρτων,
ἐπὶ τοῦ κλιβάνου, ὅταν πρόκειται νὰ πυρακτωθῇ ὁπότε
δαπανᾶται ὀλίγη καύσιμος ὕλη ἐνθ' ἄν.: Ὁ φοῦρνος εἶναι
ἀποκαῆς καὶ δὲ θέλει πολλὰ κλαριά Πελοπ. Ἀποκαῆς τοῦ
φοῦρνου ψῆνω ψωμί αὐτόθ. Ἐβαλα τ' ἄλατι 'ς τὸ φοῦρνο ἵποκαῆς
νὰ ντὸ χερομυλίσω Κονίστρ. 2) Μεταφ. ἐν κραιπάλῃ,
ἐπὶ κραιπαλῶντος καὶ δι' ὀλίγου ποτοῦ πάλιν μεθυσκομένου
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπ. (Βούρβουρ.) — ΑΠαπα-
διαμ. ἐνθ' ἄν.: Τοῦτος εἶναι ἵποκαῆς, μ' ἕνα ποιήρι κρασί θὰ
μεθύσῃ πάλι Αὐλωνάρ. *Τὸ πρῶν ἀποκαῆς ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἀποπερινὴν κραιπάλῃν δὲν ἐχρειάσθη περισσότερον ἀπὸ δύο
μαστίχας διὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀποκαθαίρω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. καθίω.

1) Ἀφαιρῶ, περικόπτω τὴν ἀκρωβελίαν, τοῖς ἄκρες
τοῦ ψωμοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀτόσον καὶ πεινασμένος ἔμ'νε, ἕναν
ὁλόεν ψωμὶν ἐπεκαθίωσ' ἀτο μονάχος Χαλδ. 2) Ὑβρίζω
ἐνθ' ἄν.: Ἀρ' ἐκεῖνος πα ὕλαξεν, ἅμα ἐγὼ πα ἀφωρισμένα
ἐπεκαθίωσα 'τον (ἐγάβγισε λοιπὸν κ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ κ' ἐγὼ
σφοδρῶς τὸν ἐξύβρισα) Χαλδ.

ἀποκαθαρίδι τό, Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.
Λακων.) Χίος κ.ά. ἵποκαθαρίδι Κύπρ. ἀποκαθερίδι Νίσυρ.
Τήλ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Συνήθως κατὰ πληθ., πᾶν ὅ,τι μένει ἐκ τοῦ καθαρισμοῦ
πράγματός τινος, οἷον δημητριακῶν καρπῶν, ὀπωρῶν κττ.,
τὸ ἀπόρριμμα ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθαρίδια καὶ τὰ μεινέσματα
μοῦ δώσες Ἀρκαδ. Μάζουν τ' ἀποκαθερίδια γιὰ τὴ γίδα Ἀράχ.
|| Ἄσμ.

Τὴν ψῆχα κάμνουν ζάχαρι καὶ τὸν ἀφρό του μέλι
καὶ τ' ἀποκαθερίδια του κάμνουν ἀφρᾶτο μύσχο
Νίσυρ. Τήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

ἀποκαθαρίζω Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.)
Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. ἵποκαθαρίζω Κύπρ. — ΧΤζαπούρ.
Πλάν. ἔρ. 7 ἵποκαθαρίζω Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθαρίζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω, πλύνω, ἀποπλύνω τι Πόντ.
(Τραπ.) 2) Καθαρίζω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὸ καθάρισμα
Εὐβ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.): Ὅσο νὰ ἀποκαθαρίσω τὰ
λάχανα - τὸ σιτάρι κττ. Εὐβ. Πήγαινε σὺ 'ς τὴ δουλειά σου καὶ
τ' ἀποκαθαρίζω γὼ τὸ στάρι Κρήτ. 3) Συνάγω τὸ ἀπο-
τέλεσμα, ἐκκαθαρίζω, ἐπὶ λογαριασμῶν Κύπρ.: Ποίημ.

Ἐν' ἑκατὸν τὰ ἑκατὸν ἄρχως ποῦ τὰ τοκίζει,

ἀμ-μὰ 'ν' τὸ ἀλληλούια ποῦ τὰ ἵποκαθαρίζει

(πβ. παροιμ. τὸ θυμιατὸ τὰ ξεκαθαρίζει ὅλα) ΧΤζα-
πούρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεκαθαρίζω. 4) Διακρίνω τὰ
πράγματα ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συγχέω αὐτά, ἐπὶ ἀσθενοῦς
ὁράσεως Κύπρ.: Τὰ μ-μάδκια 'ἐν ἐμπλέπον καλὰ, 'πωδὰ
χαμαὶ ὡς 'τδεῖα χαμαὶ 'ἐν ἵποκαθαρίζω τὸ πλάσμαν. Θωρῶ
ἕναν πρᾶμαν, ἀμ-μὰ 'ἐν ἵποκαθαρίζω εἶντα ἐνι. Τώρα εἶδα το
καλὰ, ἐποκαθαρίσά το. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Καθαίρομαι ἀπὸ τῆς ἐμμήνου ροῆς ἢ
τῶν ἐκκρίσεων μου ὡς λεχοῦς, ἐπὶ γυναικός, Κύπρ.: Ἡ δεῖνα
ἵποκαθάρισε. 2) Ὑπολείπομαι, μένω ὡς κατάλοιπον
(οἶονεὶ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν) Κύπρ.: Ποῦ τὰ παιδικιά του
δγκγὸ μανιχὰ ἐποκαθαρίσαν, τὰ ἄλλα οὐλ-λα ἐπεθάσαν. Εἶχα
ἑκατὸν αἶγες τῷ ἐποκαθαρίσαν εἴκοσι, ἐψοφήσαν οἱ ἄλλες.

ἀποκαθάρισμα τό, ἀμάρτ. ἵποκαθάρισμα Κύπρ.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποκαθάρισμα.

Παῦσις, ἀποπεράτωσις τοῦ καθαρίσματος.

ἀποκάθαρο τό, Κρήτ. ἵπικάθιρον Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω. Περὶ τῆς ἀρκτικῆς συλ-
λαβῆς πι - ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 91.

1) Τὸ διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἐξαιρούμενον, τὸ ἀπόρριμμα
Κρήτ.: Τ' ἀποκάθαρο τοῦ σ'ταριοῦ. 2) Τὰ ὑπολείμματα
τῶν ξαινομένων εἰς τὸ λανάρι ἐρίων Ἱμβρ.: Θὰ μαζώξουν
οὐλα τὰ ἵπικάθιρα καὶ θὰ τὰ κλώσουν νὰ φάνουν ἕνα κ'λίμιφ
γιὰ δ' γουριά. Τοῦτον τοῦ κ'λιμνούδ' ἀπ' βλέπ'ς τοῦ φανα
μὲ τὰ ἵπικάθιρα. Πβ. ἀποβούρτσιν.

ἀποκαθίδι τό, Πελοπ. (Λακων. Σιβ.) Σῦρ. ἀποκατίδι
Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Στερεὰ οὐσία καταπίπτουσα εἰς τὸν πυθμένα ὑγροῦ, ὑπο-
στάθμη ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθίδι τοῦ καφῆ Σῦρ. Συνών. ἀπο-
κατάντισμα, ἀποστραγγίδι, κατακάθι, καταπάτι.

ἀποκαθίζω Πελοπ. (Μάν.) ἵποκαίω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθίζω.

1) Κάθημαι πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς συνομιλίαν κττ.
Πελοπ. (Μάν.): Ἐλα ν' ἀποκαθίσωμε. 2) Κάθημαι οἶονεὶ
μετὰ πολὺν δρόμον, καταντῶ Κάρπ.: Παροιμ. Ἡ ἀανιὰ
'ποῦρισε, 'ς τῆς ἀανοῦς ἐπόκατσε (ἢ συκοφαντία καὶ διαβολὴ
ἐπιστρέφει πάντοτε εἰς τὸν ἐπινοήσαντα αὐτήν. ἀανιὰ
= ἀβανιὰ 1, ὁ ἰδ.) || Ἄσμ.

Καὶ πῆεν κ' ἐποκαίσε 'ς τὸ ῥημο περιάλι
(περιγιάλι).

ἀποκαθούρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουκαθούρα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούρα.

Ὁ μετὰ τὴν τυροποίησιν τοῦ γάλακτος ὑπολειπόμενος
ὀρός ἐνθ' ἄν.: Σὰν ἀποκαθούρα ἄνουστον. Συνών. τυρό-
γαλα.

ἀποκαί τό, ἀμάρτ. ἵποκαίν Κύπρ. ἵποκαί Τήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Τὸ ἀπηνθρακωμένον ἄκρον τοῦ ἐλλυχνίου Τήλ.:
Κόψε τὸ ἵποκαί τοῦ λύχνου, γιὰτὶ 'τσεδὰ 'ἐν ἔφτει. Συνών.
ἀποκαμίδα, ἀπόκαυτρο, καύτρα. 2) Τὸ ὑπολει-
πόμενον ἐκ τῆς καύσεως, οἷον ξύλου, κηροῦ κττ. Κύπρ.:
Μὲν κάψης οὐλ-λον τὸ τῶερίν, τῶαί τὸ ἵποκαίν θέλω το. Πβ.
ἀποκαίδι 1.

ἀποκαῖδι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπ.
(Μάν. Σουδεν.) — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 93

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως ξύλον, τὸ ἀπο-
μεινάρει τοῦ δαυλοῦ ἐνθ' ἄν.: Βγάλ' τ' ἀποκαῖδια νὰ τὰ σβή-
σουμε Μάν. || Ἄσμ.

Κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαῖδια

Σουδεν. — Ποίημ.

Μαῦρες τῶν Τούρκων οἱ ψυχῆς ὥσαν τ' ἀποκαῖδια

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποδαύλι 1, ἀπόκαμα 1,
ἀποκάμιν, ἀποκαοῦδι 1, ἀπόκαυτρο, δαυλί. Πβ.
ἀποκάι 2. 2) Συνεκδ. τὸ διὰ πυρὰν κατάλληλον ξύλον
Θράκ. (Σαρεκκλ.): Μαζεύνοντας κλαδιά κι ἀποκαῖδια δέντρον
κομμένον ἀναψε φωτιά νὰ πυρωθῇ.

ἀποκαινουργῆς ἐπίρρ. Ἀστυπ. Δαρδαν. Κάρπ. Κρήτ.
Χίος κ.ά. ἀπουκαινουργῆς Βιθυν. ἀπουκαινουργῆς Θράκ.
(Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἵποκαινουργῆς Κῶς κ.ά. ἵπου-

